

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biouroul de distribuire: **Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25.**

Apare în fiecare Duminica.

Prețul unui exemplar: 1 Leu.

Duminica a treia din marele Post.

Sf. Evang. d. Marcu 8, 34—38.

Și chemând mulțimea pe ucenici săi, a zis lor: „cel ce vrea sa vie după mine, să-se lapede de sine, și să-și iea crucea sa și să vie după mine.

Căci cine va vrea să-si mântuiască sufletul său pierde-l va. Iară cel ce-și va pierde sufletul său pentru mine și pentru evanghelie, acela-l va mântui.

Căci ce va folosi omului de ar dobândi lumea toată, și-și va pierde sufletul său?

Sau ce va da omul în schimb pentru sufletul său?

Căci cine se va rușina de mine și de cuvintele mele intru acest neam preacurvar și păcătos: și Fiul omului se va rușina de el, când va veni intru mărirea Tatălui său cu sfinții îngeri.“

CUMPĂRAȚI

„NOUL TESTAMENT“

tradus și tâlcuit de pâr. dr. Bălan
la **LIBRĂRIA ASOCIAȚIUNI SIGHET**
Piața Unirii No. 25.

Din patimile Mântuitorului.

(Urmare).

Muntele măzlinilor. Mergând în sus, te oprești pe dealul Moria la stânca sfântului Stefan, care este unicul monument de strălucită învingere a celui dintâi mucenic, de alta parte la catafalcul de piatră, de unde osemintele prea mărite ale preacuratei Maice au fost înălțate prin îngeri la ceriuri și trecând mai departe prin valea Iosafat auzi din adâncime murmurul jalnic al râului Cedronului și prin strămtorile dealului privind în dreapta și stânga spre mulțimea mormintelor, peste voie ți-se stărnesc în suflet verșurile prorocilor, cari te fac a-ți aduc a minte de judecata cea din urmă... Intre atari gânduri evlavioase ajungând la satul Getsemani și grădina măzlinilor din apropiere, cari au văzut agonia Mântuitorului lumii și au fost martorii sudorilor de sânge ale dumnezeiescului Rescumpărător. Aceasta grădină astăzi este a părinților Franciscani. Este lungă și lată de câte 100 pași și îngrădită cu un gard de zid. Încă și azi se găsesc acolo opt arbori de olive de o grosime din cale în afară mare, despre cari se spune, car ar fi aproape de două mii ani. Este de știut, că ărborii de olive au o viață foarte lungă. Mănăstirea călugărilor

din Ierusalim îngrijește acești arbori, cări deși bătrâni, încă tot aduc puține fructe, din cari se pregătesc măntanii (rozare). În fondul grădinei este acel loc, unde au dormit apostolii pâne ce Isus se ruga. De aici nu-i departe *peștera agoniei*, unde Hristos a asudat sudori de sânge și în înfrângerea dureroasă a inimei sale a rostit cuvintele rugătoare: *Părinte dacă e cu putință să treacă dela mine acest păhar!* Aceasta peșteră și azi e încă tot în aceeaș stare cum era pe vremea Mântuitorului, boltitura se razimă pe trei arcuri de peatră având de-asupra puține deschizături, prin care poată să pătrundă în lontru lumina soarelui și a lunei. De regulă stă încuiată, iar cheile stau sub paza părinților Franciscani. Aici în acest loc, unul din celea mai sfinte ale pământului — s'a întâmplat, că Mântuitorul lumii a trebuit să simte groaza morții, unde a suferit chinuri și dureri nemărginite, unde și-a rădicat brațele slăbite cătră Părintele său ceresc, până ce lacrimi ferbinte se scurgeu pe obrazii lui, cari mestecându-se cu picurii de sudori crunte năpădit toată ființa lui, aici este acel loc, unde Mielul nevinovat a luat asupra sa păcatele noastre împreună cu pedepsele acestora.

În aceasta peștere se găesc astăzi trei altare, cu trei icoane, una ne înfățișeasă pe Iuda vânzătorul, alta pe învățăceii dormind și a treia pe domnul Isus cum îngerul i-i întinde păharul cu inscripția. Aici s'a întâmplat, că „*sudoarea lui s'a făcut ca picăturile de sânge, cari pică pe pământ.*”

Dela peșteră în depărtare la vr'o cățva pași este un loc, spre care suflet simșitor nu poate se privească fără a se zgudui, locul numit „*sărutare*” după cuvintele Scripturi: Iuda,

cu sărutare vinzi pe fiul omului?” Călătorul creștin, după ce s'a închinat lui Isus cel vândut și legat, cu groază se întoarce dela acest loc al celei mai mârșave crime, spre care duce o cărare lată de doi și lungă de 20 pași și care loc este socotit și de cătră turci ca afurisit, din care pricină l'au îngrădit cu două garduri scunde.

Crucea făcătoare de minuni din Limpas.

Traducere de P- Birlea

(Urmare.)

Din scrierile unui episcop din Cuba.

În anul 1919 August a mers la Roma, Manuel Ruiz episcop de Cuba, ca să raporteze Papei despre starea dieceziei sale. Plecând din Roma cătră casă a trecut și prin Spania. A auzit mult vorbind despre minunile din Limpas, însă n'a crezut nimic. Tocmai dorea să plece din Santander la America, dar la rugămintea prietenilor lui s'a învoit să pelerineze până la Limpas. Episcopul de Cuba scrie următoarele :

„În anul 1919 August 27 am călătorit la Limpas. Tocmai jumătate la 12 oare era, când am sosit la tinda bisericii.” Drumul obositor așa rea înfluiță a avut asupra sănătății mele încât m'am simșit rău. Tot în timpul acesta a mai sosit încă un grup de pelerini din Mena, așa încât am avut norocul ca să pot asista la liturgia pelerinilor. În sanctuar în laturea unde stă evangelia am ingenunchiat până la cetirea evanghelii. După aceea șezând am ascultat predica. După aceea iarăș am ingenunchiat. Oboseala, care am simșit-o în membre, liniștea locului

sfânt, deși nu m'a adormit totuș în așa stare am ajuns, cași apostolii, pe carii Hristos în muntele olivelor, după rugăciunea lui a doau oară ia găsit, „Ochii lor s'au îngreunat.“ Era mai să adorm...

Din starea aceasta m'a trezit un străgăt. Acum am prins a medita despre Hristos cel răstignit.

După cuminecare mi-am ridicat capul și atunci cu siguranță am văzut că Hristos pe cruce își deschide gura apoi iarăși o închide.

Încet și-a închis gura, apoi iarăși repede și-a deschis-o *Tot astfel făcea și după amiază și când singur eram 10 minute a ținut mișcarea aceasta.* În sfârșit am observat că gura foarte încet se închide.

Mișcarea guri Lui pentru mine n'a avut nici o influință. De altcum nici n'am crezut ce am văzut. Apoi iarăș: am privit la Hristos. Acuma cu siguranța am văzut că capul Lui se mișcă din o lature la alta. Mișcarea aceasta a mers încet. Trăsăturile feței au arătat o frică de moarte, în aspectul celei mai mari dureri. Așa era ca omul care trage a muri și iese sufletul din dânsul. În momentul acesta era bătător la ochii fizionomi'a capului frumos, ce n'am observat când am intrat în biserică. Nici aceasta nu a avut mare influință pentru mine.

După cuminecare iarăși am privit la Hristos, mi-am dieceza. Iarăș am fost atent, însă cu o atenție foarte mare. Atunci am văzut cum se mișcă ochii lui Hristos din o lature la alta. Primaoară am avut bătaie de inimă, abia am putut răsufla, foarte tare îmi bătea inima. Întreg organismul meu era cuprins de o nervozitate, așa încât multă vreme mai că era să amețesc. După amiazi iarăș am observat mișcarea gurii. Acestea toate le-am văzut, și dacă îmi este permis

să trăesc cu cuvintele evanghelii, spun cu Sf. Ioan „Și cel ce a văzut, a mărturisit, și mărturia lui este adevărată, și acela știe, că spune adevăr, pentruca și voi să credeți!“ Ioan. 19.35

(Va urma)

Din catechism.

22. Prin ce semn arătăm noi că credem în Preașfânta Treime?

Prin semnul sfintei Cruci, prin urmare dacă noi facem cruce în primul rând voim a arăta, că avem credință creștină, iar în al doilea rând preamărim preașfânta Treime.

Și anume când zicem „în numele Tatălui“ ne aducem aminte de Tatăl ziditorul nostru, care ne a zidit după chipul și asemănarea lui pentru cer. Ce gânduri sfinte și salutare trebuie să stârnească aceste cuvinte! Acela, care cu atotputernicia lui m'a zidit din iubire față de mine din nimica, că m'a preferit înaintea multor alte ființe, cari la rândul lor i-ar fi slugit cu mult mai multă credință. După asemănarea lui. Ce frumos și prețios este sufletul meu înaintea îngerilor, cari îl văd, este o icoana a lui Dumnezeu, ce grijă trebuie să port pentru el. M-a zidit pentru cer ca să fiu acolo ferecit cu trup și cu suflet și să me acopere cu mărire și nespuse bucurii.

„În numele Fiulu“, care m'a rescumpărat pre mine prin scump sângele său cu atâta iubire. M'a rescumpărat din robia diavolului, de moartea de veci, la ce m'am făcut vrednic pentru păcatele mele și de care afară de Fiul lui Dumnezeu ni-me nu m'ar fi putut rescumpăra, pentru că dreptatea Dumnezeiască a pretins o facere destul desăvârșita.

M'a rescumpărat pre mine nu pe aur și argint, fără cu prețul sângelui său, prin vărsarea sângelui său până la cea din urma picătura. Și cu atâta iubire, cu cea mai curată și cea mai desinteresată iubire ce a fost cândvă că prin rescumpărarea mea el nu a câștigat nimic, că el este prin el însuși fericire desăvârșită.

„Și Spiritului Sfânt” care m'a sfințit, și ne-a învrednicit ca fiii lui Dumnezeu să fim, ne a sfințit prin sfințele sacrame, mai vârtos prin sfântul botez și sf. mir și prin darurile sale. M'a făcut fiu al lui Dumnezeu în toată puterea cuvântului, cu toate drepturile ce decurg din acest caracter.

Ce folos am trage noi din facearea sfântei Cruci, dacă nu am gândi la aceste adevăruri!

P. Sofronie. (11 Martie.) s'a născut în Damasc, și a învățat cu atâta sirguintă, încât deja în tinerețele sale a câștigat numele de „înțelept”, care nume în acel timp era de mare cinste. Terminând studiile, a mers la Ierusalim și a viețuit acolo 20 de ani în societatea lui Ioan Moschus, un eremit învățat și foarte evlavios, însă Sf. Sofronie numai mai târziu s'a călugărit. După petrecere de 20 de ani în jurul Ierusalimului cu învățătorul său Ioan Moschus s'a dus în Egipt pentru a cerceta mănăstirile de acolo, însă Sf. Ioan Elemosinarul-patriarchul Alexandriei — i'a oprit la sine ca să-i ajute a stirpi eresurile. Acolo a scris I. Moschus cartea sa intitulată: „Câmpul sufletului”. Cartea era dedicată Sfântului Șofronie. În aceasta carte a descris Moschus faptele morale și mai însemnate ale călugărilor și eremiților.

Reintorcându-se din Egipt, ambii au călătorit la Roma, după moartea lui Moschus Sofronie s'a reintors la răsărit, unde între creștini s'au încuibat multe neînțelegeri și eresuri, în contra cărora Sf. Sofronie s'a luptat cu bărbăție învățând și deșteptând poporul. Între aceste repauzând Modest patriarchul din Ierusalim, s'a ales de patriarch

Sf. Sofronie, ocupând scaunul patriarchal în anul 634.

Sf. Sofronie fiind instalat, îndată a convocat în sinod pre toți episcopii sufragani, le-a predat o pastorală, în care cu mare știință a arătat greșelile ereticilor, apărând credința cea adevărată catolică. Motivele lui din aceasta pastorală au fost primite și întărite și de sinodul al 4-lea Constantinopolitan, ținut în anul 680.

A mai intervenit la Honoriu, Pontifexle, Roman și la Sergiu patriarchul Constantinopolului, ca și aceia să-i dea sprijin, pentru combaterea erezurilor, în acest scop a trimis pe Ștefan episcopul la Roma, căruia i-a succes a exopera ținerea Sinodului întâiu Lateran, în care s'au anatemizat erezurile.

Sub păstorirea Sf. Sofronie au autăcat Saraceni Ierusalimul în două rânduri, pusând cetatea și omorând creștinii. El a venit în ajutorarea credincioșilor săi periclitând chiar vieța proprie.

Califa Omar, care a profamat locurile cele sfinte a voit să zidească o biserică păgână pe fundamentul bisericii din Ierusalim, însă zidurile ce a zidit tot mereu s'au urnit. Întrebând Omar pre evrei, cumcă ce ar fi cauza că se urnește zidul, aceia i'au răspuns, că până ce nu va duce crucea de pe muntele Golgotha, până atunci nu va putea zidi biserica. Așa s'a și întâmplat. Între aceste Sf. Sofroniu a împlinit chiar și cu periclitarea vieții sale misiunea sa de patriarch, și după o vieaiă plină de merite, sfântă și binefăcătoare a repauzat în ziua de 11 Martie 689.

Poșta redacțiunii.

S. S. Păr. Dr. Coriolan Sabău în Roma. Cu plăcere am luat știre din scrisoara Dv. îndreptată dlui Dr. V. L. că aveți cunoștință despre munca ce o depunem prin organul nostru în scopul de a mijloci în sufletul țaranului nostru o nizuință evlavnică pentru o viața creștinească conștie și mai elevată. Să ne credeți, atențiunea Dv. ne-a căzut foarte bine. În deoseb ne-a căuzat mare bucurie văzând din acelea șire promptea de a ne tinde binevoitorul Dv. sprijin în munca noastră pe acest teren. Incurajați de acesta bunăvoința, Vă rugăm foarte mult de pretioasa Dv. colaborare, pentru care primiți deja de pe acum sincerele noastre mulțumiri. Celea mai cordiale și călduroase salutări frățești!

Calendar săptămânal.

7—13 Martie 1926.

7. Dumineca, 3 din Post. (Ev. d. Marcu 8,34—38) M. Vasile.
8. Luni. C. P. Teofilact † 845 d. Hr.
9. Marți. Ss. 40 Martiri.
10. Miercuri. M. Cuadrat † 258 d. Hr.
11. Joi. P. Sofronie † 639.
12. Vineri. C. P. Teofan † 818.
13. Sâmbăta. P. Nichifor † 846.